

DRIE DAE IN DIE BUITELAND VIR L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

Toe hy my daardie oggend onder my woonstelgebou kom haal het, was dit baie vroeg – dit was sy manier van werk. Hy het altyd gesê die oggend het goud in sy mond, en wat jy ook al dan doen, wat jy ook al dan oplewer, kan nooit in die middag herhaal word nie. Dit was 05:30. Hy het half skertsend vir my gesê ek moet my paspoort saambring, en ek het teruggekap en gevra dat hy my net sê waarheen de hel ons eintlik gaan.

Sisilië is deel van Italië, het ek gesê, ons het nie 'n paspoort daarvoor nodig nie – maar hy het gelag en gesê: vir iemand soos jy, gewoonde aan die platteland, klein dorpie, hierdie soort gebied – as jy in 'n stad soos Catania verdwaal, 'n miljoen mense, sal hulle ten minste kan sien waar jy vandaan kom en jou huis toe stuur.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Dit was sy manier om te sê: goeiemôre Nando, ek is hier, en ek weet jy is geen wêreldreisiger nie.

Ons het by die veerboot aangekom, en hy het my van kop tot tone bekyk. Ek het vir die geleentheid 'n blou pak gekoop, 'n ligblou hemp, 'n blou das, nuwe skoene wat gekraak het, en ek het selfversekerd gevoel oor die hele ding.

Ek het geskeer, een van my klassieke Gillette-naskeermiddels aangesit, my hare was netjies, my gees was skoon – ek was regtig agtermekaar. Maar iets het my laat stilstaan en dink: ek het geweet hy het iets in gedagte, ek het net nie geweet wat nie.

Hy het my aan die arm geneem – kom ons gaan kroeg toe, eerste verdieping – vir my gesê om hom te volg, en toe ons daar kom, het hy my reguit die mansbadkamer ingetrek.

Hy het vir my gesê om die baadjie, die das, die hemp uit te trek, my gesig behoorlik te was en ontslae te raak van daardie verdomde naskeermiddel – hy het gesê dit is oumansgoed, dit herinner hom aan wat sy oupa altyd gedra het, sterk genoeg om sowel die muskiete as sy ouma weg te hou.

Hy het my 'n askotserp gegee in die plek van die das, en 'n sakdoek vir my baadjie. Toe het hy my splinternuwe Casio afgehaal, die een met die ingeboude sakrekenaar, en vir my 'n horlosie reguit uit 'n boks gegee – 'n Omega Seamaster, staalkas – vir my gesê om dit aan my regterpols te dra, en 'n witsilwer armband om die ander een geskuif.

Ek het gedink dit is dit, maar toe trek hy 'n botteltjie Franse parfuum uit sy sak, pour femme, en salf my daarmee.

Dit is 'n vrouens se parfuum, Giorgio, wat de hel doen jy?

Hy het my gekeer en gesê: mans en vroue dra dikwels geure wat vir die teenoorgestelde geslag gemaak is, nie vir hoe hulle ruik nie, maar vir wat hulle moet doen. Moenie bekommerd wees nie, jy sal verstaan – vertrou my net hierin.

Maar ek weet nie meer of ons gaan werk of of jy vir jou 'n verskoning gevind het om vroue agterna te sit sonder om my te sê nie – laat my net weet.

Hy het geglimlag en gesê: ons gaan werk, ons sit nie vroue agterna nie – maar daar is een besondere vrou wie se naam ons respek verskuldig is, en moet dit nooit vergeet nie: haar naam is Tannie L'Oréal.

Dit was tyd om van die veerboot af te klim, om in Sisilië aan wal te gaan – al het niemand ons ooit vir ’n paspoort gevra nie. Die strate was skoon, en mense het met die formele “Lei” gepraat, terwyl ons tuis in Kalabrië altyd die ou “Voi” gebruik het. Dit was die eerste verskil, my eerste les: ons was regtig in die buiteland.

Ferdinando